

Не менш важливим є вплив корпоративної культури на соціальну відповідальність компанії. Організації, які розвивають цінності, пов'язані з екологічною стійкістю та соціальною відповідальністю, зазвичай стають більш привабливими для сучасних споживачів, які вимагають від брендів етичної поведінки. Ці компанії не лише підвищують свою репутацію, але й можуть отримати конкурентну перевагу, оскільки все більше споживачів готові підтримувати ті бренди, які враховують соціальні та екологічні аспекти. Вивчення корпоративної культури, отже, є не лише теоретичним, але й практичним завданням для організацій, які прагнуть досягти успіху в сучасному світі [4, с. 175].

Зважаючи на всі ці аспекти, стає очевидним, що корпоративна культура не лише визначає внутрішню атмосферу компанії, але й має прямий вплив на її ринкові позиції. Успішні організації усвідомлюють важливість інвестування у розвиток своєї корпоративної культури, оскільки це є запорукою їхньої стійкості та успіху в довгостроковій перспективі. Тому дослідження та аналіз корпоративної культури залишаються важливими для будь-якої компанії, яка прагне досягти великих висот у своїй діяльності.

Використані джерела

1. Русаловський А. Розвиток корпоративної культури підприємства. URL: <https://conf.ztu.edu.ua/wp-content/uploads/2019/12/376.pdf>. (Дата звернення: 29.10.2024).
2. Воронкова В. Глобальне управління: посіб. Київ: «Знання», 2020. 420 с.
3. Замковий О. І. Корпоративна культура як фактор формування успішності українського ділового оточення на шляху до європейських стандартів. Економіка та суспільство: електрон. наук. фак. вид. 2022. Вип. 41. С. 114–121. DOI: <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2022-41-62>. (Дата звернення: 29.10.2024).
4. Августин, Р. Теоретико-методичні засади управління соціальною відповідальністю суб'єкта сфери споживчих послуг. Development Service Industry Management. 2024. №1. С. 173–177. URL: [https://doi.org/10.31891/dsim-2024-5\(25\)](https://doi.org/10.31891/dsim-2024-5(25)) (Дата звернення: 30.10.2024).

Блятник Юрій, Горішний Дмитро, Костур Денис

Західноукраїнський національний університет

(науковий керівник: доктор філософії, доцент кафедри менеджменту,

публічного управління та персоналу ЗУНУ, Микитюк Ю.І.)

УПРАВЛІННЯ ЕФЕКТИВНІСТЮ ІНВЕСТИЦІЙНО-ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ОРГАНІЗАЦІЇ

Управління інноваційними процесами в будівельному комплексі регіону може бути охарактеризоване як системний підхід до координації взаємопов'язаного розвитку та

функціонування численних організаційних (наприклад, холдингові об'єднання, структури матеріально-технічного постачання) і технічних (підприємства з їх внутрішніми структурами та окремими технічними підсистемами) систем. Ці системи разом формують інноваційну інфраструктуру будівельного комплексу регіону (ІБК).

Функціональна система в загальному контексті охоплює кілька організаційних і численні технічні системи, характерні для будівельного виробництва. Вона не зобов'язана мати строго визначену організаційну структуру; основним її призначенням є вирішення завдань, пов'язаних з інноваційно-інвестиційним розвитком будівельного комплексу регіону.

Організаційні та технічні системи формують ієрархічну структуру взаємопов'язаних елементів. Взаємозв'язки між ними можуть варіюватися: 1 деякі є стабільними, тоді як інші мають умовний характер і можуть бути обмежені просторовими або часовими рамками. Ці зв'язки зумовлені специфікою виконуваних робіт і можуть оформлюватися як на постійній, так і на тимчасовій основі. Хоча певні зв'язки можуть бути легко порушені, функціональна система, на відміну від технічної, зможе продовжувати свою діяльність, хоча й зниженою ефективністю. Для забезпечення максимально ефективного функціонування інноваційно-інвестиційної будівельної комплексної системи (ІБК) необхідно врахувати ряд особливостей, притаманних будь-якій функціональній системі. Серед цих особливостей можна виділити: різноманітність елементів, представлених у формі окремих функціональних, організаційних або технічних систем; складність взаємодії між елементами під час їх функціонування; наявність базового складу системи, що включає основні та допоміжні елементи, а також можливість виникнення нових елементів у процесі функціонування; невизначеність умов, в яких функціонують елементи та сама система; динамічний розвиток як функціональної системи в цілому, так і її окремих елементів протягом життєвого циклу.

Завдання синтезу функціональної системи полягає в визначенні оптимальної структури, яка найбільше відповідатиме потребам суспільства на даний момент. Цільова програма передбачає: виділення спеціальних ресурсів для організації функціональної системи; створення управлінської структури для розробки та реалізації програми; обґрунтування плану розвитку та адаптації системи з використанням методів і моделей аналізу та оптимального синтезу функціональної системи.

План розвитку функціональної системи повинен мати форму адресного документа, що інтегрує ресурси, виконавців та терміни для реалізації комплексу соціально-економічних, виробничих, науково-технічних, організаційно-господарських та інших завдань, спрямованих на розв'язання суспільних проблем інноваційно-інвестиційного розвитку в установлені строки. Процес розвитку такої функціональної системи складається з двох етапів: 1. Розробка та обґрунтування плану розвитку системи, який слугує основою цільової програми. 2. Практична

реалізація цього плану. Збалансований розвиток та ефективне функціонування інноваційно-інвестиційної будівельної комплексної системи (ІБК), а також підвищення соціально-економічного ефекту від впровадження інноваційно-інвестиційних процесів можуть бути досягнуті шляхом створення та реалізації принципів програмно-цільового управління.

Основні програмні принципи інноваційно-інвестиційної будівельної комплексу (ІБК) включають:

1. Принцип цілісності ІБК планування повинно охоплювати всі компоненти інноваційної інфраструктури будівельного комплексу. Це передбачає залучення організацій, відповідальних за розвиток усіх елементів інфраструктури.

2. Принцип комплексності ІБК вимагає інтеграції матеріальних, соціальних, екологічних та економічних потреб регіону в єдину систему.

3. Принцип узгодженості ІБК передбачає координацію всіх планів і програм, що реалізуються, з метою забезпечення ефективності систем та оптимального використання ресурсів.

4. Принцип планування життєвого циклу вимагає врахування всіх ресурсних витрат на всіх етапах—від генерування ідей (дослідне проектування) до створення технології (ескізне, технічне та робоче проектування), виробництва та експлуатації елементів і систем.

5. Принцип орієнтації на кінцеві потреби регіону основною метою ІБК повинно бути створення інноваційного продукту, що відповідає потребам регіону.

6. Принцип оптимізації структури ІБК передбачає використання відповідних методологій та способів оптимізації під час розробки інноваційної інфраструктури.

Важливо враховувати двояку роль моделей та методів оптимізації: з одного боку, вони слугують інструментом для обґрунтування динамічних оптимальних планів, з іншого—дозволяють виявити суттєві зв'язки процесів та шляхи вдосконалення управління інноваційними процесами в будівельному комплексі регіону.

Використані джерела

1. Микитюк Ю. І. Оцінювання та управління вартістю інвестиційно-будівельних проєктів. Вісник економіки. 2024. Вип. 2. DOI: <https://doi.org/10.35774/visnyk2024.02.226>
2. Інноваційний розвиток підприємства. Підручник/за заг. ред. д-р. екон. наук, проф. Микитюка П. П. Тернопіль: ЗУНУ, 2023. 320 с.
<http://dspace.wunu.edu.ua/handle/316497/49869>